

MILOVAN I RAT

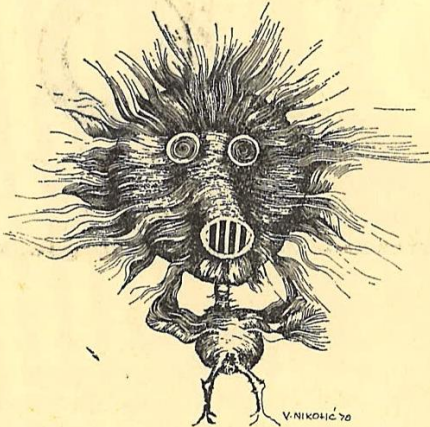
Oprezno sa svim stvarima, Milovane smanji se što više možeš, gledaj nekako ne istrčavaj, posivi, izjednači se s neprimetnim razgrni polako vazduh, senke, koliko tek da

prodeš uskogri prolomi sužavaju se do začepljenja oprezan budi sa svim stvarima okolo s predmetima čvrsto ugrađenim u stvarnost jer takva je kakva je, može i gora rat je gost, a kuća i zemlja stoje, cveta mak gustaju šume, sve stoji kako stoji, nepomaknuto dobro je, Milovane, ništa ne eksplodira, dobro je smanji se što više možeš, gledaj nekako volovi da ne riču, kravica s mlekom da se ne

razmeće da ne cvetaju mnogo višnje, pčela da ne pase glavnja na ognju samo da finja, vatra da se održi razmena gvožđa iznad glave da te mimoide al ako neće — neće, nema se kud, spremi se izadi pred kuću, gosta dočekaj kako treba hleba mu, soli i mesa i vina dosta da se opije da mu se svest pomuti, da zaspi, sve da zaboravi prevari ga, Milovane, pucaj mu u leđa udri ga suncokretom po glavi, ne žali srcem ga nisko po nogama, prebij po svetu da se ne skita, da ne traži pepela i dece, nigde da ne konači, nigde. Al svaki rat ipak nađe svog Milovana, povede ga da se osloni, pod glavu da ga stavi u cev da ga tise, u kanije, san da mu čuva cveće da mu bere, noge da mu greje, ruke da mu pere

PAVLE POPOVIĆ

LUDA REKA

opanci, gete, svirala, kresivo, trud, kuskur bokvica, sporiš, sušen bosiljak, tamnjan melem, kantarion, lincura za lek ništa ne pomakni, neka sve stoji tamo gde je kad nešto od toga nema, — nema tebe, rat je čemu služi kiša, tvoja ruka, suncokret čemu služe, pitam te, otvori oči, ne veruj oprezan budi sa svim tim stvarima kojima smo se dugo okružavali i upotpunjavali treba sad proći između svega toga kao senka neopažen i tuđ.

Ali Milovan tako najednom primeti da postoji neodložno i strašno kao što postoji rat život je jedino što se ima a život je nedostižan gle, Milovan ima oči, i zube, i ruke, i srce šta ćemo sad s njima, kuda da ih denemo začuden pipa ih, opaža, kao da je to prvi put on ih tako ubedljivo ima, tako neizbežno nosi

glavu grčevito Milovan postoji uinatu ratu te oči, ruke, ta glava neoprezno istrčala u

prostor. Noć pade a Milovan na livadu, četala trava, požutela

brzo bilediju iz vodira, kosu da namakne noć zvezdanu Milovan da pokosi otkos na otkos da padne, na smrt da zamiriše livada da se napuni zvezda, sve tu da pomru u travu među svice da se pogase, u rosu A rat se šunja od žbuna do druma, od tora do obora

od trapa do ambara, od izbe do favana od praga do bestraga, od srca do bezdušja Ah, znao sam, suviše dugo je bilo lepo zar već da se ide, ne dajte ljudi, ne dajte! mnogo stvari je još ostalo ovde, i ko će sad sve to!

Milovan povazan nekom na nišanu sedi.

POZIV NA PUTOVANJE

Hajdemo, Milovane sa slepom pticom sna kroz gustu maglu vremena

hajdemo sa ulazudnom nevinošću kroz svet tuđ i jamast

hajdemo sa sopštenim nesporazumom kroz mišju rupu dana

hajdemo s teretom belih oblaka u glavi niz vrtoglavu poletelost ulice

hajdemo s otvorenim srcem među dospale tigrice

hajdemo s nezaštićenim vratovima u zagrljaje strasne

hajdemo s pijanim prolećem u oku u godine kasne

hajdemo sa jagnjadima smeha kroz sve strahote

hajdemo u naš dragi svet s rukom pod ruku, Don Kihotel

LUDA REKA

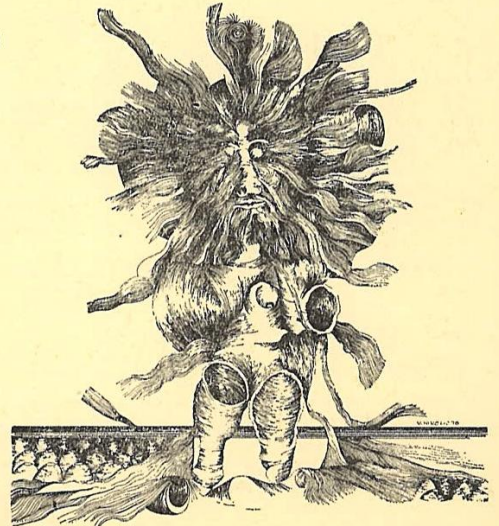
O, luda reko što iz vena bitke zasopota bučno u daleko tužno sutra o, reko od preko, reko u ništa poniruća da tebe nema obala ne bi bilo jedino suncu svane pre svanuća o, reko od preko, reko u san poniruća da l' stiče već u more ono što obećasmo ga deci ili potonu zauvek u zemlju jalovu i žednu jer zemlja umesto biljke bel kamen vrati ko je oči sejo belutke će brati čoveka jedino Čovek može poreći o luda reko, reko od preko izvoru svome se vrati na početak stvari propni se u sebi da vidiš more pa onda prokrvari izvoru svome se vrati pre nego počneš nestajati da se ogledneš još jednom u oku belutka i da se uveriš da li je vredelo teći Sve što smo stekli tokom bitke odnese luda reka sad na obalama tuđim mremo uzalud voleći.

Kršeci grane padaju ogromna stabla, nedolično mru, lome zlatne mačeve sunca uznemirene senke uzleću u nebo, nestaju razgolićeni svet traži spas u bekvstvu padaju ogromna stabla, život na kolonima neprohodnost trenutka, pomor uspravnih šuma se razmiče, šuma se deli, jedan deo su zveri

drugi uočišta, šuma peva svoju smrt čovek se gubi visoko u hladnoj planini sna padaju ogromna stabla, čujem jeku, napred put za ljude — put za zveri, a drugog nema glas davni promiče ivicom pamćenja da li me to dečastivo u zaborav zove, zar skrnva da se vratim u cvetne doline igre. Uzalud sve je, padaju ogromna stabla, čujem jeku

pune mi noge puta, zar to već hrlim nepovratno u modru razređenost disanja u čeljust sunca u krunu cveta ako izadem dar šume — dar života.

Padaju ogromna stabla, čujem jeku uzalud, šumo, uzalud me raspućuješ ja hrlim nepovratno Kao izgubljeno dete, za mojim stopama trči more.

da ga brani, da ga hrani, lice da mu krasi a svaki Milovan uprta po jedan rat na vrat fegli ga, na breg ga nosi, kuću mu gradi. Oprezan budi sa svim stvarima, Milovane ti prisni predmeti bezazleni na izgled vrlo opasni sad su, iznenađenja snuju nabijeni ekrazitom dugogodišnjeg trvenja čekaju svoj trenutak, vrebaju priliku nije trebalo, Milovane, nije trebalo, kažem ti stvari nas zovu u svojoj nepomičnosti mrtvi oblici ne pamte sebe, zar već da se ide ah, znao sam, suviše dugo je bilo lepo toliko stvari je ostalo i ko će to sad treba platiti, niko više nije siguran u namere vazduha i vatre, šta to mrmore vode i platani šta to vavolji vejar po laništu, šta sve noć čuva čemu služe verige, sofa, sadžak, tepsija, bocun kaca, samar, bučkalica, vreteno, nož, vagan kosijer, trnokop, vile, jaram, kopito, potkov sekira, bradva, mistrinja, svrdlo, turpija pila, žarač, mača, korač, lopata, čuskija furuna, ikona, kandelo, prangija, zasun badanj, točilo, kosa, vodir, grabulje načve, kolomboč, mučnjak, paspalj, brkljajica karlica, čabar, čanak, razboj, obravnica